

ROZCESTÍ

Nadchází doba prázdnin a dovolených. Většina z nás se v příštím období vydá na nějakou cestu: za odpočinkem, za duchovním užitkem, za přáteli...

Na každé cestě jsou místa, kde se musíme rozhodovat, kam dál. Na křižovatkách a rozcestích je důležité zvolit správný směr. Je důležité vnímat ukazatele u silnice či pokyny na mapě, pokyny GPS... A pokud se spleteme, je třeba se vrátit a pokračovat dál dobrou cestou.

I náš život je sérií rozcestí a křižovatek. Málokdy se naše postoje zlomí k dobrému či ke špatnému naprosto náhle a z ničeho nic. I na zdánlivě nenápadných křižovatkách se pro něco rozhodujeme, k něčemu se přikláníme. A ta malá rozhodnutí se sčítají, postupně nabývají na váze a důležitosti.

Jak taková „křižovatka“ vypadá, o jaká rozhodnutí se jedná? Mohou to být

třeba tato: Najdu si právě dnes čas na modlitbu? Podstoupím právě dnes boj se svou slabostí, s pokušením? Řeknu právě dnes pomluvu, ošklivé slovo? Vyznám právě dnes před lidmi svou víru? Odpustím právě dnes tomu, kdo mi ublížil? Využiji právě dnes vzácný čas, jenž mi byl svěřen? Otevřu právě dnes Písmo svaté? Poprosím Ducha svatého právě dnes o pomoc a vedení?

Každým dobrým krokem či rozhodnutím se v nás otevírá – třeba maličko, ale přece – větší prostor pro dobro, pro Boží přítomnost, dříve by se řeklo pro ctnost. Každým špatným krokem vydáváme kousek prostoru svého srdce Nepříteli.

Snažme se s Boží pomocí nejen o prázdninách volit správné cesty. Místo ukazatelů u cesty máme svědomí, Boží slovo, přikázání, dobrou

radu našich bližních... Snažme se také s Boží pomocí bránit území svého srdce proti zlu a prázdnotě. A pokud jsme v některých oblastech svého života sešli ze správných cest, prosme Pána, abychom si to dokázali přiznat. A vrátit se na cesty života.

Ať je naše prázdninové cestování požehnané.

o. Petr

TY ČEKÁŠ, PANE

VÍM, ŽE NA MĚ ČEKÁŠ
DENNĚ ZNOVU
U OTCOVSKÉHO DOMU
S ROZEPJATOU NÁRUČÍ
A POHNUT LÍTOSTÍ
KDYŽ VRACÍM SE
Z KAŽDODENNÍCH
MARNOTRATNÝCH CEST

Přejeme všem,
aby v čase dovolených a prázdnin
nabrali novou sílu, pohodu a radost,
které vás budou posilovat v následujících dnech
a pomohou vám překonávat různé těžkosti.

Redakční rada

V následujících řádcích nabízíme několik pohledů či spíše ohlédnutí za dovolenou. Snad nám pomůže zamyslet se nad volným časem a vztahem k Bohu, který nám umožňuje prožívat jej po svém.

Ať tě Bůh provází...

V době prázdnin spousta lidí cestuje za sluncem, za odpočinkem, novými zážitky... Při odjezdu si občas přejeme šťastnou cestu, ať tě Bůh provází, dá Bůh, ať se ve zdraví zase sejdem... Nabízí se však zamyšlení, co asi na to Bůh říká. Chce Bůh, abychom se jen tak váleli u vody nebo riskovali život na nějaké skále, vysedávali v přístavní kavárně a pozorovali racky, projeli na kole půl republiky...? Za peníze, které za týden utratíme, by možná byla někde v Africe

nová studna, nebo by za ně mohlo absolvovat výuku aspoň v základní škole nějaké dítě v Indii. Pozvěme Pána do plánování dovolené, ptejme se, kam by naše kroky měly směřovat...

Krátká ohlédnutí

- Na naší rodinné dovolené jsme se seznámili s jednou rodinou, která měla apartmán vedle našeho. Měli děti ve stejném věku jako my, tak si

spolu hrály a my dospělí jsme mohli trávit večery u vína. Paní byla velmi společenská a pořád jsme si měli co povídat - znáte to, téma „děti“ je velmi obsáhlé. Povšimla jsem si, že však mluví hlavně paní.

Její muž většinou mlčel, já jsem se ke slovu také dostala málo, a tak naše společné večery byly spíše jejím monologem. Ke konci týdne jsme trávili večery raději sami, protože některé historky jsme už slyšeli poněkolkáté. Spolu s manželem jsme o té paní přemýšleli a mně najednou bylo jasné, proč Bůh chtěl, abych se setkala právě s touto paní. Vždycky jsem si myslela, že když někdo hodně mluví, je společenský a dobře jsem nerozuměla, proč hlavně prorokové Starého zákona tuto vlastnost odsuzují....

- Pohled z letadla, kterým jsem letěla ve svých 40 letech poprvé, mě uchvátil. Zvláště, když jsme letěli nízko nad městy... Tady bylo snadné modlit se za celé město, vlasti i za celou zem. Bůh nás má jako na dlani, a opravdu bez jeho vůle nespadne nikomu ani vlas z hlavy.

- Seděl jsem navečer na pláži pod slunečníkem, protože začalo pršet. Sledoval jsem děti, jak staví hrad z písku a déšť jim vůbec nevadil. Byl to takový klidný večer, a tak jsem se začal modlit. Měl jsem také výčitky, protože jsem v neděli nebyl v kostele. Bylo mi to opravdu líto... Děti začaly pokřikovat a ukazovaly někam do dálky. Jejich křiku jsem nerozuměl, ale vstal jsem a podíval se směrem, kam děti ukazovaly. Bylo to úžasné. Na skále, která se zvedala nad mořem, byla nádherná duha... Bůh je se mnou...

K. Košutková

PROŽILI JSME

Bože, nedovol mému srdci malé přání

aneb Pár slov k letošnímu semináři CHO

Když jsem se dozvěděla, že se v Dolních Bojanovicích chystá další díl nekonečného seriálu Život v Duchu podle Sieverse (též kurz charismatické obnovy), nevěřila jsem, že by se po tolika letech působení o. Petra a jeho vytrvalé formace mohli ve farnosti najít lidé, kteří by touto obnovou dosud neprošli. Ukázalo se ale, jak zkraslený může být pohled přespolního farníka na dění jinde, byť „za humnami“. V pořadí šestého běhu se od letošního ledna do dubna zúčastnilo 35 lidí, z nichž po skončení semináře vzešla další dvě nová spolča. Počet všech společenství (nejen těch tzv. „charismatických“) se tak zastavil na čísle 30.

Díky tomu, že bojanovické farnosti za mnohé vděčím a z konference v Brně mi v hlavě zůstalo – když jsi něco dobrého dostal, pošli to dál – „posílala jsem dál“ od podzimu 2010 aspoň modlitbu za tuto obnovu. Měla jsem co

vracet. Když jsem pak před Vánoce dostala od o. Petra zcela nečekaně pozvání ke službě, brala jsem to jako Boží odpověď. Jsem velmi ráda, že jsem s vámi mohla být. Děkuji za přijetí, vstřícnost a spolupráci. Hospodinu pak děkuji za to, že dosud neztratil důvěru v člověka a já mohla být svědkem jeho zázraků, v neposlední řadě těch, kdy se lidská srdce (i to moje) uzdravovala a otvírala působení jeho Svatého Ducha.

Svatá Terezie z Avily kdysi vyslovila krásnou prosbu – Bože, nedovol mému srdci malé přání. A tak si přeji, aby tento (i všechny předešlé a následující) semináře obnovy byly „plodonosné“. Abychom byli stále s tím, kdo je s námi už od stvoření světa – a to nejen pro dobro vlastní, ale i všech kolem nás... „Víme přece, že jsme ze svého prázdného způsobu života, jak jsme ho zdědili po předcích, nebyli vykoupeni nějakými věcmi pomíjejícími, stříbrem nebo zlatem, nýbrž

drahou krví Krista jako bezúhonného a neposkrvněného beránka.“ (srv. 1Pt 1,18)

Kateřina J.

Několik vět účastníků i vedoucích

• Charizmatická obnova mi dala poznat a zamílovat si třetí Božskou osobu, Ducha svatého, a to tak, jak jsem jej dosud neznala. Objevila jsem nevyčerpatelné zdroje Božího milosrdenství a lásky a také sílu modlitby. Vzpomínám na ta setkání nesmiřitelně ráda... (účastnice obnovy)

Do kurzu charizmatické obnovy jsem vstoupil s nejasnými představami o jeho náplni, a tudíž i s obavami. Ty byly však rozptýleny již během prvního setkání, kde byl pro mě velmi srozumitelné a přijatelně popsán smysl celé obnovy. Smyslem je přiblížení se k Bohu v každodenním životě skrze Ducha svatého tak, abychom prožívali svůj život v plnosti a hojnosti. K tomu jsou nám navíc nabízeny dary Ducha svatého.

Rízení Ducha svatého jsem mohl zakusit již v průběhu semináře charizmatické obnovy. V práci se najednou seběhlo několik nepříjemných událostí a já si uvědomil, že se snažím žít pouze vlastními silami bez Boha, a toto snažení nevede k úspěchu. Díky modlitbě za uzdravení, kterou jsme mohli v průběhu kurzu prožít, jsem si uvědomil, jaké jsou priority mého života, a že jedině ve spolupráci s Duchem svatým a jeho dary můžu žít svůj život v plnosti a hojnosti.

(účastník obnovy)

• Charizmatická je skvělá příležitost, jak se přiblížit k Pánu. Jak jej více poznat a jak s ním prohloubit přátelství. Našla jsem zde cestu k Duchu svatému, za což jsem velmi vděčná. Taky jsem poznala, jak velikou sílu má modlitba ve společenství. Děkuji otci Petrovi a taky všem vedoucím. Seminář doporučím každému, kdo má zájem prohloubovat svůj vztah s Bohem. Nelituji jedině chvíle, kterou jsem zde prožila.

(účastnice obnovy)

„A tak dokud je čas, činme dobře všem, kteří patří do rodiny víry.“ (Gal 6,10)

Toto Boží slovo jsem si vyprosil pro tento rok. Hodně mě oslovilo a byl jsem odhodlán podle něho i žít. Když mi ale krátce poté zavolal o. Petr, zda bych pomohl při kurzu charizmatické obnovy, který se chystá, bylo mé odhodlání tatam... Osm týdnů, osm sobotních nebo nedělních večerů plus setkávání vedoucích každou středu, navíc mluvit o své víře, vést skupinku – na to já přece vůbec nemám povahu. Vždyť můžu být farnosti užitečný i jinak. Těmito a dalšími argumenty jsem si zdůvodňoval, proč do toho nemám jít. Po dvou dnech jsem šel za otcem Petrem a řekl mu, že to přijímám. S velkými obavami jsem pak očekával věci příští. Po prvním setkání ze mne velká část obav spadla a já prožil osm týdnů naplněných Božím požehnáním, kdy jsem se na každé další setkání těšil. Bohu díky.

(Petr H.)

• Služba „vedoucího skupinky“ mi přinesla odvahu sloužit druhým, taky radost z postupné vnitřní proměny účastníků a po deseti letech od mého absolvování kurzu připomenutí katechezí o. Petra. Jedna z nich mě silně oslovila a ukázala značné mezery... Cenná byla pro mě zkušenost přímluvné modlitby, kdy se mě nějak zvláště dotklo, že Ježíši stačí, abych byla jen jeho nástrojem...

(Emílie H.)

• Osobně jsem kurz charizmatické obnovy absolvoval ještě v době totality, na jaře roku 1989. Studoval jsem tehdy na ČVUT v Praze. Jednou za dva týdny jsme měli studentské společenství. Scházeli jsme se – tehdy samozřejmě tajně – v bytech různých našich známých. Někdo tam tehdy přišel s tím, že je možné prožít jakousi desetitýdenní duchovní obnovu ve formě pravidelných setkání, jež se měla konat na faře v Roztokách u Prahy. Trochu jsem váhal – byl jsem teprve v prváku a studium bylo dost náročné. Potom jsem nabídku přijal. A nelitoval jsem. Co mi seminář obnovy v Duchu svatém přinesl? Kdybych měl vybrat to hlavní, tak zmíním nový

vztah k Božím slovu, a to i ke Starému zákonu. Jak krásné bylo zjištění, že v Bibli ke mně Bůh mluví tak velmi osobně! Myslím, že v tomto směru mi obnova přinesla snad i více, než pozdější pobyt v semináři. Přínosů ovšem bylo víc: hlubší vztah k Duchu svatému a jeho darům (o to jde konec konců v charizmatické obnově především), nový pohled na to, jak důležitá a také účinná může být modlitba ve společenství, velké ujištění o tom, že také já mám od Boha nějaké poslání... Za dobu mého působení v Bojanovicích jsme zde spolu s našimi i cizími farníky prožili už šest seminářů obnovy. Nikdy to pro mě není jen „výdej“, sám pokaždé také hodně dostávám. A to nejen dary od Pána, ale také lidské povzbuzení, když vidím, s jakým nasazením a opravdovostí vedoucí i účastníci jdou po cestě duchovního růstu. Leckdy se ve srovnání s nimi cítím docela zahanben...

Díky Duchu svatému za jeho dílo, díky všem, kteří se k němu nechali pozvat, zvláště těm, kdo se tak trochu průkopnickky zúčastnili našeho prvního semináře; nebýt nich, těžko by potom mohly následovat ty další... Díky všem vedoucím a dojíždějícím pomocníkům. A díky také za všechny, kteří, jak věřím, ještě tuto dobrou a hlubokou zkušenost s mocí Ducha Božího při dalších kurzech prožijí!

(o. Petr)

CO SE STALO VE FUKUŠIMĚ

Žádnou fotografii z přednášky Pavla Karase nemáme k dispozici, zde je tedy aspoň jedna z pobytu v přírodě.

V sobotu 9. dubna se ve farní učebně konala zajímavá „jaderná přednáška“. Vedl ji rodný bratr našeho o. Petra, Ing. Pavel Karas, který pracuje v jaderné elektrárně Dukovany. Učebna byla plná do posledního místa a myslím, že nikdo neodcházel zklamaný. Přednáška byla opravdu hodně zajímavá, byla doprovázena promítanými názornými grafy, tabulkami, fotkami... Přednášející se snažil téma jaderné energie přiblížit, což se mu myslím povedlo, protože třeba i mě se zdálo, že tomu aspoň trochu rozumím. Nejdříve mluvil o principu štěpení jádra uranu nebo jiných radioaktivních látek a vůbec o palivu, které se používá. Dověděli jsme se o fungování jaderného reaktoru a jeho částí, o chla-

zení, o uskladňování použitého paliva... Zajímavé byly i informace o síle radioaktivního záření a jeho měření. Pak už jsme se dostali konkrétně k jaderné elektrárně ve Fukušimě a k problémům vzniklým po vlně tsunami, kdy selhaly všechny zdroje el. energie, což mimo jiné znemožnilo dostatečné chlazení reaktoru. Situaci v této elektrárně a snahu řešit kritický stav jsme mohli sledovat ze záznamů doslova hodinu po hodině, viděli jsme i fotky z místa výbuchu... Pavel Karas měl také připravené informace týkající se zemětřesení a jeho vzniku, měření jeho intenzity a dokonce i výskytu otřesů v naší zemi. Závěrečná část přednášky se týkala jaderné elektrárny v Černobylu, jejího fungování a zejména příčin zničující exploze reaktoru v roce 1986.

Pak následovaly ještě otázky, které někteří z nás (např. zde přítomní kněží nebo jáhen Josef) měli a které Pavel Karas zodpověděl. Tím nás poměrně hodně uklidnil, protože se týkala i elektrárny v Dukovanech, která je naprojektovaná i postavená bezpečněji než například ta ve Fukušimě.

A. Tlachová

POUŤ DO MEDJUGORIE 6. 5. - 12. 5. 2011

V krásném měsíci máji jsme se vydali na pouť za Pannou Marií do Medžugorie. Někteří jeli poprvé, já taky - snad ze zvědavosti. Medžugorie zatím není oficiálně schválena jako místo zjevení Panny Marie, přesto má svou atmosféru a je plná života. Již v autobuse se vytvořilo dobré společenství díky panu vedoucímu V. Salajkovi a o. Salčákovi. V Medžugorii nás provázela velmi milá průvodkyně paní Olga Merkovičová. Díky její přednášce a překladům jsme se mnohé dozvěděli.

V roce 1981, když začala mariánská zjevení, se život ve farnosti změnil. P. Maria si kromě 6 vizionářů vybrala celou farnost a poutníky za své svědky. Do dnešního dne mají 3 vizionáři každodenní zjevení (vizionářka Vicka má zjevení každý den v 18.40). Panna Maria říká: „Co jsem začala ve Fatimě, dokončím v Medžugorii“.

Podle svědectví všech vizionářů je podstatou Mariina poselství MÍR – VÍRA – OBRÁCENÍ – MODLITBA – PŮST.

Každé ráno byla sloužena mše svatá v českém jazyce za přítomnosti 8 českých kněží. Večer se konala mezinárodní mše svatá s modlitbou tří růženců a modlitbou za uzdravení. Při nedělní mši bylo přítomno 15 tisíc poutníků, evangelium se četlo v 15 jazycích.

Ve volném čase jsme putovali na horu zjevení PODBRDO. Křížovou cestu jsme s celým společenstvím poutníků prožili na KŘÍŽEVACI. Taky jsme navštívili MAJČINO SELO, které založil Slavko Barbarić. Je to něco podobného jako vesnička SOS. Mají zde 7 domů pro válečné sirotky a děti z problémových rodin, pavilon pro týrané ženy s dětmi a pavilon pro ženy a muže závislé na pití, automatech, drogách atd. V komunitě CENACOLO, kterou založila sestra Elvíra, jsme vyslechli svědectví dvou mladých závislých mužů. Takových zařízení je 40 v celém světě.

Život v Medžugorii není jednoduchý: 65% obyvatel je nezaměstnaných, rodiny mají 3 - 8 dětí, ženy většinou nepracují, nemají porodné, mateřskou, rodinné přídatky, nemocenskou, výše důchodu je 190-200 EUR měsíčně.

Co říci závěrem? Byla to pěkná pouť, při které jsme přijali poselství P. Marie: **Drahé děti, kdybyste věděli, jak vás miluji, plakali byste radostí.**

Matka Boží říká: „Noste stále něco posvěceného - pak se ubráníme satanovi. Je velmi silný - chce nás ve všem pomýlit.“ Velmi radostně bývají Vánoce. P. Maria přijde s malým Ježíškem. Jednou na Velký pátek přišla s velkým Ježíšem. Byl zraněný, s trnovou korunou a roztrhaných šatech. Řekla: „Přišla jsem, abyste viděli, jak Ježíš trpěl za vás všechny.“

Vizionáři Vicka a Jakov byli podle jejich svědectví s P. Marií v ráji, očistci a v pekle a popsali tuto zkušenost takto:

Ráj - světlo, jaké není na zemi, lidé mají světle modré, růžové a žluté šaty, modlí se, zpívají, nad hlavami jim létají andělé.

Očistec - velký prostor, kde není vidět lidi, jen tmu - šedou jako popel a je cítit, jak osoby padají, bouchají a dělají hluk.

Peklo - velký oheň uprostřed, viděli lidi v normálním stavu, jak vychází z ohně, stávají se z nich hrůzná zvířata. Jsou to lidé, kteří sem přišli z vlastní vůle.

Hlavní poselství zvěstované Pannou Marií je toto: denně se modlit 3 růžence, postit se ve středu a pátek (voda a chleba), pokání, obrácení.

Marie Schreiberová

Poutní zájezd - Medžugorie 2011

Poutního zájezdu do Medžugorie se ve dnech 24. - 30. května 2011 zúčastnil celý autobus bojanovských poutníků doplněný několika účastníky z Josefova a Lanžhota. Celý zájezd organizačně připravila a vedla paní Irena Janů, duchovně o. Jiří Čekal z Ratiškovic.

Medžugorie

Malá zemědělská vesnice v dnešním státě Bosna a Hercegovina (BiH) se nachází mezi obcemi Bijakoviči, Miletina, Šurmanci a Vionica, přičemž tvoří jednu katolickou oblast s kostelem zasvěceným sv. Jakubovi - patronu poutníků. Administrativně patří oblast k obci Čitluk v západohercegovinské oblasti.

Zjevení Panny Marie a vizionáři

Podle svědectví mladých farníků se jim dne 24. června 1981 zjevila Panna Maria. Stalo se to na skalnatém návrší nazývaném Podbrdo.

Vizionářů bylo celkem šest, čtyři dívky a dva chlapci. Dodnes se Panna Maria zjevuje a předává svá poselství ještě třem z nich.

I my jsme měli možnost zúčastnit se večerního setkání poutníků na Podbrdě, kde se v tu chvíli odehrávalo zjevení Panny Marie jednomu z vizionářů - Ivanu Dragičevićovi.

Farní kostel

Kostel byl vysvěcen 19. ledna 1969, dnes je centrem modlitebního života zdejších farníků a poutníků. Po roce 1981 byly provedeny značné úpravy okolí kostela, toto dnes tvoří velký areál, který pojme mnoho tisíc poutníků. Dle údajů jich navštíví toto poutní místo 1,5 mil ročně. V létě se ranní i večerní mše konají na

venkovním oltáři za kostelem. U vchodu na chrámovém nádvoří je umístěna kamenná socha Královny Pokoje (Kralica Mira), jež je dílem sochaře jménem Dino Felici.

Křiževac

Křiževac je kopec vypínající se nad Medžugoríí. V roce 1933 postavili na jeho vrcholu místní obyvatelé 8,5 m vysoký betonový kříž jako památku na 1900. výročí Ježíšovy smrti. Skupiny věřících, včetně naší dolnobojanovské, si na Křiževaci vykonávají pobožnost křížové cesty.

Všechna již zmíněná místa jsme měli možnost navštívit za doprovodu místní průvod-

kyně s podrobným a kvalitním výkladem. Mše svatá pro slovenské a české poutníky se konaly v kapli. Zde si zopakovalo pod vedením o. Jiřího svůj manželský slib 12 manželských párů – účastníků poutí. Celý tento akt byl velmi působivý a dojemný, připomněl slib, kteří si někteří dali před 18-ti, jiní už 40-ti lety.

Celý program byl doplněn prohlídkou komunity Cenacolo, seznámením se s životními příběhy narkomanů, kteří zde žijí, léčí se prací, společenstvím komunity, střídmostí života až izolovaností, to vše na bázi dobrovolnosti a duchovního života. Navštívili jsme i komplex objektů, jež poskytuje zázemí sirotkům

z nedávné války na Balkáně nebo z jiných důvodů opuštěným dětem.

Také se nám všem líbilo koupání za krásného slunečného počasí na Makarské, či vodopádech Kravica. Při zpáteční cestě jsme se zastavili ve Splitu a navštívili torzo paláce římského císaře Diokleciána.

Během poutního zájezdu měli všichni zúčastnění možnost načerpat sílu, zapomenout na každodenní starosti, soustředit se na sebe. Určitě to nebyla naše poslední návštěva dnes již významného poutního místa, které je nám blízké a srozumitelné.

*Alžběta a Bohumír
Janečkoví*

AŽ VĚRNÍ TI ZŮSTANOU...

Neděle 22. května se stala významným dnem pro 15 dětí ze třetí třídy (včetně jednoho chlapce a jedné dívky z Josefova), protože se poprvé setkali osobně s Pánem Ježíšem ve sv. přijímání. Předtím však všichni třetáci za účasti rodičů absolvovali střední přípravy. Zde se jim o. Petr snažil srozumitelně vysvětlit, jak mají žít a jednat podle Desatera. Dozvěděli se také nové věci o mši svaté, o svátosti smíření a ještě mnoho dalšího i pro nás dospěláky zajímavého

Foto: Jan Šimek

Foto: Jan Šimek

V neděli 22. května přijaly tyto děti ze třetí třídy poprvé Krista ve způsobě chleba:

Bílková Klára, Hubačka Daniel, Chromeček Lukáš, Komosný Jiří, Krša Václav, Moravský Jiří, Petrášová Petra, Prát Matěj, Rebendová Alžběta, Šenkyřík Tomáš, Topenčík Jakub, Uher Tomáš, Uherek Lukáš, Zhřívál René, Zugarová Gabriela

a poučného. Nechyběly ani hry, při kterých se soutěžilo a které byly pěkným zpestřením příprav.

V sobotu ráno před přijetím svátosti smíření udělal o. Petr krátkou pobožnost, kde si děcka spolu s rodiči vyprošovali Boží požehnání. Potom děti poprosily podáním ruky rodiče o odpuštění a teprve pak s troškou strachu přistoupily ke své první zpovědi.

Ještě jednou chceme o. Petrovi a paní katechetce Dvořákové moc poděkovat za dobrou přípravu dětí, za čas a úsilí, které našim dětem věnovali.

Především však chceme tobě, Pane, děkovat, že naše děti tam mohly stát a z tebe se radovat. Hlavně ať víra v tebe, Pane, se jim neztrácí, ať věrní ti zůstanou ti dnešní třetáci.

*za rodiče
M. Chromečková*

Dva týdny po prvním sv. přijímání prožili třetáci, jejich rodiče a sourozenci společně sportovní odpoledne.

**19. června se konal IV. Farní den naší farnosti
přinášíme malou fotoreportáž:**

Při sobotní brigádě pomáhali dospělí i děti...

O výstavu fotek z historie farnosti byl velký zájem

Skoky byly vysoké..., ale létat se nikdo nenaučil

Naši obec nepřátelům nevydáme

Jak dávat interview: politici, učte se od dětí

Pozorná obsluha u stolu s občerstvením

Bez Modré pečeti by to nebylo ono...

Rozličné sportovní aktivity

I bez sportovních aktivit bylo příjemně...

Pohled z ptáčích perspektiv

OD ATEISMU K ŽIVOTU S KRISTEM

Chtěla bych se s vámi podělit o svědectví týkající se mého hledání víry v Krista. Zároveň také chci mluvit o své zkušenosti s jednou z letničních církví a cestě do katolické církve.

Od dětství jsem žila jako ateista a o víře jsem nevěděla vůbec nic.

Bůh se mne dotkl až v pozdějším věku, právě skrze jednu letniční církev. Tam jsem držela poprvé v ruce Bibli. (Zde bych asi měla dodat, že letniční církve či sbory jsou novodobá křesťanská společenství, která kladou velký důraz na zkušenost s Duchem svatým a která vycházejí z protestantského duchovního proudu.) Do zmíněné letniční církve jsem docházela několik roků. Jaké mám s tímto společenstvím zkušenosti?

Bohoslužba se tam slouží jen jedenkrát týdně a to v neděli a trvá asi dvě hodiny. Na počátku se hraje na nástroje, podotýkám, že varhany v žádném sboru nejsou a zpívají se písně trochu odlišné od katolických písní z kancionálu. Zpívá se asi 15 minut.

Pak má slovo pastor, který buď mluví po zbývající část bohoslužby, nebo má jen úvodní slovo a potom pokračuje někdo jiný ze sboru, kdo má zrovna ten týden službu. Dotyčný má pak asi hodinové „kázání“. Po ukončení dostane slovo zpět pastor, aby řekl oznámení týkající se následujícího týdne. Svaté přijímání se zde podává zpravidla jednou za tři týdny, a to ve formě kousku nalámaného, doma upečeného chleba; všichni přijímají též víno. Zde bych dodala, že v těchto sborech nevěří ve skutečnou Kristovu přítomnost ve svatém přijímání. Přijímat může pouze ten, který prošel křtem u sboru. Křty u jiných církví jsou u nich neplatné.

Křest provádí pastor s pomocí druhého pastora (v každém sboru je první pastor a druhý pastor a po nich je rada starších, kteří mohou vést bohoslužbu slova). Křty se provádějí buď venku v rybníce nebo v plaveckém bazénu. Všichni mají oblečeny bílé pláště a po odříkání slibu je křtěnec celý ponořen do vody. Pak se stává právoplatným členem sboru.

Bohoslužby jsou vykonávány v obytném domě, který zčásti obývá pastor se svojí rodinou. Pastor nemusí mít vysokou školu, stačí, když absolvuje příslušné semináře. Neuznávají Pannu Marii za svatou, nevěří, že se za nás u Boha přimlouvá. Nezobrazují Ježíše Krista na kříži. Mají v místnosti jen jeden prázdný kříž. Neuvídíte tam jediný obraz se svatým motivem. Nic takového by neměl mít doma ani člen sboru. Neuznávají žádné svaté a jejich přímluvu; je dovoleno modlit se jenom přímo k Pánu Bohu. Členové se nesmí ani křížovat, nic takového se tam nevede. V bohoslužebné místnosti je pouze „kazatelna“ a již zmíněný kříž. Modlitby zde nejsou žádné „naučené“ jako u katolíků. Každý se modlí vlastními slovy a to nahlas před všemi zúčastněnými. Hodně zde převládá modlitba v jazycích. Kdo tento dar neobdrží, cítí se být tak trochu méněcenný. Občas se to vykládá tak, že ten, kdo nedostal dar jazyků, je zřejmě málo oddaný Pánu Bohu. Je doporučováno nenosit žádné drahé oblečení, šperky či jiné věci, které by si třeba někdo jiný nemohl dovolit. Všichni členové si tam musí připadat sobě rovni.

Pastor zde vyučuje placení desátků. Každý má ze všeho, co vydělá, jednou měsíčně odevzdávat desetinu na potřeby sboru. Když dostanu od někoho tisíc korun, tak bych měla sto korun odložit pro sbor. Jsou tam k tomu

vedeny i děti. Kdo desátky neodevzdává, je tam na něj pohlíženo tak, že není dobrý křesťan. Po bohoslužbách bývá posezení v klubovně, kam každý přinese něco k jídlu z domu a pokračuje se v debatě.

Přes týden je vyhrazen jeden den společné modlitbě, která trvá asi hodinu. Jednou týdně je výuka Bible a její čtení, doba výuky je taky asi hodinu. Pastor pořádá různé akce jako tábory, koncerty, promítání, tábory pro děti, to vše má být jakási evangelizace, která přivede do sboru další lidi. Je to takový „nábor dalších členů pro církve“.

Když se na to dívám nyní již s nadhledem, myslím, že jsou tyto církve vhodné pro lidi, kteří se cítí osamoceni, hledají se, neví, kam patří, nemají nikoho, na koho se můžou obrátit, když něco potřebují atd. Lidé ze sboru se jim zpočátku snaží vyhovět ve všech jejich potřebách. Odevzdávají se cele pro potřeby církve. Po uplynutí nějaké doby musí ale i noví členové vynaložit veškeré své síly a svůj čas pro potřeby církve. Je tam pak velké nebezpečí pro lidi, kteří žijí v manželském svazku, mají děti a pro sbor se rozhodl jen jeden člen rodiny. Hrozí rozpad manželství, což si na počátku nikdo neuvědomuje a ani to nemůže rozpoznat. Strádá pak celá rodina, včetně toho křesťana, který se takto rozhodl sloužit Bohu. Rodina je vždy až na druhém místě! Ve všem.

Zpočátku jsem tam byla také spokojená, všichni se tam ke mně chovali přátelsky a nikdo mě do něčeho nenutil. Ale zdůrazňuji „zpočátku“. Později jsem zjistila, že když nedodržíte všechno, co pastor vyučuje, necítíte se jako správný křesťan – ač vás nikdo do něčeho „nenutil“ – jelikož všechna kázání jsou vedena tak, abyste se cítil vinným za to, že neodvádíte celý desátek, nesloužíte dostatečně sboru, nemáte dar řeči atd., takže jste hodně špatný člen. Také je zvláštní, jak velmi se tam brojí

proti katolíkům, kterým se vyčítají jejich hříchy z minulosti, jejich úcta ke svatým, modlitba za zemřelé, slavení mše svaté atd. Určitě tam necítíte křesťanskou snahu o pochopení toho, co katolíci věří a žijí, spíše naopak. V tomto bodě mi přístup letničních rozhodně nepřipadal biblický a evangelijní.

A tak jsem začala postupně poznávat, že toto místo není to pravé. Nemohla jsem s ničím porovnávat, protože jsem do té doby ve víře nic jiného nepoznala. Dlouho jsem se modlila k Duchu svatému, aby mě dovedl tam, kde mě chce mít on a já se mu plně oddám. Začala jsem se poohlížet po jiných církvích a nakonec jsem díky Bohu zakotvila v katolické církvi a jsem za to opravdu ráda. Přítomnost Boží je zde při mších úplně jinak cítit a to nemluví o svátosti přijímání. Taky mi zde moc pomáhá svátost smíření, která u protestantských církví není. Tam se každý zpovídá „sám sobě.“

Modlím se za ostatní lidi, aby i je přivedl Duch svatý na správnou cestu a ti, kteří jsou katolíci, neodcházeli za něčím jiným, novým, i když si zpočátku myslí, že lepším. Nic nemůže nahradit katolickou mši svatou, svátost smíření i svaté přijímání. Všechno ostatní jsou jen chabé náhražky. Jsem Pánu moc vděčná za to, že mi ukazoval cestu, jsem vděčná i za svou zkušenost s letniční církví, jsem ale hlavně vděčná za to, že mě Duch svatý přivedl do společenství katolické církve.

Děkujeme naší sestře v Kristu za její upřímné a otevřené svědectví, které pro nás sepsala. Snad pomůže i nám, abychom si více vážili svátostí a také celého společenství naší katolické církve. I přes její – naše – slabosti je to místo, kde se můžeme setkávat s živým Kristem.

MICHAL

Michal je ten typ člověka, kterého rádi potká-
váte. Má stále dobrou náladu a vždycky dovede
říct něco pozitivního. Když se ho někdo zeptá,
jak se má, obvykle odpoví: „Kdybych se měl jen
o chlup líp, už bych byl dvojčata.“ Vždycky uměl
lidi motivovat. Když měl nějaký kolega špatný
den, Michal mu pokaždé ukázal dobrou stránku
celé věci. Zajímalo mně, jak to dělá, tak jsem za
ním jednoho dne zašel a povídám mu: „Jen se
nepřetvařuj, nemůžeš být tak dobře naladěný
pořád! Jak to děláš?“ A Michal mi odpověděl:
„Každé ráno, když vstanu, tak si řeknu, že mám
na výběr dvě možnosti. Buď budu mít dobrou
náladu, nebo... si můžu vybrat špatnou. A já
si vždycky vyberu tu dobrou. A vždy, když se
mi přihodí něco špatného, můžu si vybrat, že
budu obětí, nebo...si můžu vybrat možnost,
že se z toho poučím. A já si vždycky zvolím tu
možnost poučit se z toho.“ „To ale přece není
jednoduché!“ protestoval jsem. „Ale je,“ řekl
Michal. „Celý život si vybíráme. Když odmyslíš
všechny ty hlouposti okolo, každá situace je
volba. A ty si vybíráš, jak na tu situaci zareag-
uješ. Ty si vybíráš, jak lidi ovlivní tvou náladu.
Ty si sám vybíráš, jestli budeš mít dobrou
nebo špatnou náladu. Jednoduše řečeno ty
si vybíráš, jak prožiješ svůj život.“ Hodně jsem
o tom přemýšlel. Krátce nato jsem z té stavební
firmy odešel a začal jsem podnikat sám. I když
jsme se nevidali, často jsem o něm přemýšlel
v situacích, kdy jsem se rozhodoval, jak budu
žít svůj život, místo toho, abych jen bezhlavě
reagoval na konkrétní situaci.

O pár let později jsem se doslechl, že Michal
měl vážnou nehodu, kdy spadl z 20 metrové
výšky. Po 18 hodinové operaci a dlouhých
týdnech na lůžku ho nakonec pustili domů se
sdrátovanou páteří. Potkal jsem ho asi půl roku

po té nehodě. Když jsem se ho zeptal, jak se
má, odpověděl: „Kdybych se měl jen o chlup
líp, tak bych byl dvojčata. Chceš vidět moje
jizvy?“ To jsem odmítl, ale zeptal jsem se ho,
co mu proběhlo hlavou, když tenkrát dopadl na
zem. „První věc, která mi proběhla hlavou, byla,
že se těším na miminko, protože manželka měla
zanedlouho rodit,“ odpověděl Michal. „Potom,
když jsem ležel na zemi, jsem si uvědomil, že
mám dvě možnosti: Mohl jsem to zabalit, nebo
bojovat. Tak jsem si vybral bojovat.“ „A neměl
jsi strach? Neztratil jsi vědomí?“ ptal jsem se
ho. A Michal odpověděl: „... záchranáři byli
skvělí. Stále mi opakovali, že to bude dobré.
Ale když mě přivezli do nemocnice, uviděl jsem
hrůzu ve tvářích doktorů a sestřiček, doopravdy
jsem se polekal. V jejich očích jsem četl - tohle
je mrtvý člověk. Uvědomil jsem si, že musím
něco udělat.“ „A co jsi udělal?“ ptám se ho.
„No... byla tam jedna taková tlustá, nemotorná
sestřička, která na mě řvala, jestli jsem na něco
alergický.“ „Ano“, povídám. Lékaři i sestřičky
zpozorněli a čekali na mou odpověď. Zhluboka
jsem se nadechl, jak to jen šlo a zařval jsem:
„Na vážné ksichty!“ Když se dosmáli, řekl jsem
jim: „Rozhodl jsem se, že budu žít. Operujte
mě jako živého, ne jako mrtvolu!“

Michal přežil nejen díky mistrovství chirurgů,
ale i díky svému úžasnému přístupu k životu.
Od něj jsem se naučil, že každý den máme
možnost žít naplno. Není důležité, co se děje,
ale jak to člověk přijme, to rozhoduje o všem.

Proto se netrap, co bude zítra, zítřek ať se
postará sám. Každý den je dost starostí i bez
toho. Navíc, dnes je ten den, kvůli kterému ses
trápil už včera!

Miroslava Červenková

VYZNÁNÍ VÍRY IV.

Věřím v Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího

Milí přátelé,

v tomto díle budeme pokračovat v tajemství víry, které se týká druhé Božské osoby – Ježíše Krista, Božího Syna. Opět připomínám, že víra v Krista je zásadním poznávacím znamením, zda se člověk může považovat za křesťana, či ne.

Další část vyznání víry v Božího Syna zní „...**jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Panny Marie**“ (KKC 456 –570). Budeme se tedy zaobírat tajemstvím vtělení Božího syna.

Každého asi v této souvislosti napadne otázka: **Proč se Boží slovo stalo tělem (člověkem)? (čl. 456-460)**. Odpověď je jasná: Bůh přece přislíbil, že pošle Spasitele (srov. Gn 3,15). Tato otázka však v sobě skrývá ještě jeden důležitý moment: proč zrovna tímto způsobem? Bůh přece mohl lidi a svět spasit „prostým“ příchodem. Tento „způsob provedení“ – **vtělení** – nedával spát mnoha církevním Otcům a Učitelům, kteří jej promýšleli opravdu do hloubky. Pro nás může být základní odpovědí na tuto otázku známá věta z Janova evangelia: **Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný**“ (Jan 3,16). Hlavním důvodem je tedy **Láska**... tato Láska se projevila nejvíce na kříži, ale k tomu se dostaneme v našem seriálu později.

Pojmem **vtělení (čl. 461 - 463)** církev nazývá skutečnost, že Boží Syn vzal na sebe lidskou přirozenost, aby v ní uskutečnil naši spásu.

Nyní se podívejme blíže na některé pravdy víry týkající se **Božího Syna**, který je **pravý**

Bůh a pravý člověk (čl. 464-478). Jedná se o pravdy víry (řecky „dogmata“), které byly formulovány na prvních církevních koncilech především ve 4. a 5. století po Kristu.

V první řadě je třeba důrazně říci: **vtělení neznamená, že je Ježíš zčásti Bůh a zčásti člověk. Stal se pravým a celým člověkem a přitom je stále pravým a skutečným Bohem!**

Již od raných dob se objevovaly bludy (hereze), které nejdříve popíraly spíše Ježíšovo lidství než jeho božství (např. tzv. gnostický doketismus). Další mylný názor zastával Pavel ze Samoty (3. st.). Tvrdil, že Ježíš není Boží Syn podle přirozenosti, ale že byl Otcem za syna „adoptován“ – tento názor byl odsouzen sněmem v Antiochii. O století později (r. 325) první ekumenický koncil v Niceji prohlásil, že Boží Syn „je zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem“, a odsoudil Aria, který zastával názor, že „Boží Syn vzešel z ničeho“ a že je „jiné podstaty než Otec“, tedy stvořený!

Nestorius pak zase tvrdil, že je v Kristu lidská osoba spojena s božskou osobou Božího Syna. Toto bylo odmítnuto svatým Cyrilem z Alexandrie na koncilu v Efezu v roce 431. Zde také bylo definováno první mariánské dogma, kdy byla Maria, na základě této pravdy víry, označena jako Matka Boží. Kristovo lidství nemá jiný subjekt než božskou osobu Božího Syna, který je přijal za vlastní ve chvíli svého početí.

Monofyzité pak tvrdili, že lidská přirozenost jako taková přestala v Kristu existovat, protože byla přijata do božské osoby Božího Syna. Proto koncil v Chalcedonu v roce 451 prohlásil:

Spojením přirozeností (božské a lidské) nijak není potlačena jejich rozdílnost, ale spíše jsou vlastnosti každé uchovány a spojeny v jedinou osobu.

Po tomto koncilu dělali někteří z Kristovy lidské přirozenosti jakýsi osobní subjekt – jinou osobu. Na to reagoval koncil v Cařihradě (r. 553): „Je jen jedna jediná osoba..., totiž náš Pán, Ježíš Kristus, Jeden z Trojice.“ A tedy všechno v Kristově lidství musí být přičítáno jeho božské Osobě jako svému vlastnímu subjektu, nejen zárazy, nýbrž i utrpení a sama smrt (proto můžeme říkat: „Bůh zemřel na kříži“).

O dalších bludech a učení koncilů se můžete také dočíst v Cestě 2/2003 nebo také již brzy na farním webu.

Kristova duše, poznání, vůle a tělo (čl. 472-478)

Ježíš přijal lidskou duši obdařenou opravdovým lidským poznáním. To tudíž nemohlo být samo ze sebe neomezené: bylo získáváno v historických podmínkách jeho existence, v prostoru a času. Toto můžeme vnímat jako součást jeho dobrovolného ponížení: „...vzal na sebe přirozenost služebníka“ (Fil 2,7).

Kromě dvojího poznání má Ježíš také dvojí vůli a dvojí jednání, božské a lidské, nikoli protikladné, ale spolupracující. Jinými slovy – lidské mohutnosti (rozum, vůle) se plně podřídily božským mohutnostem.

Protože Slovo přijalo pravého lidství, může být Kristova lidská podoba zobrazována. Na 2. Nicejském koncilu (r. 787) Církev uznala oprávněnost toho, aby tato podoba byla zobrazována na posvátných obrazech. Jeho vyobrazení na posvátném obraze může být uctíváno, neboť věřící, který uctívá Kristův obraz, „uctívá v něm osobu, jež je na něm znázorněna“.

...z Ducha svatého (čl. 484-486)

Zvěstování Panně Marii zahajuje „plnost času“ (Gal 4,4), to je splnění příslibů a příprav. Vtělení se uskutečnilo skrze Ducha svatého.

Poslání Ducha svatého je vždy spojeno s posláním Božího Syna.

... narodil se z Marie Panny (čl. 487-507) Co katolická víra vyznává o Marii, pramení z toho, co vyznává o Kristu; co však učí o Marii, to opět osvětluje její víru v Krista.

„Bůh poslal svého Syna“ (Gal 4,4), chtěl však svobodnou spolupráci jednoho tvora, aby mu dal tělo. Po celý Starý zákon bylo Mariino poslání naznačováno posláním svatých žen. Na počátku je Eva: navzdory své neposlušnosti dostává příslib potomstva, které zvítězí nad zlým duchem (Gn 3,15). Dále sem patří životní příběhy těchto žen: Sára, matky Izákovy; Anny, matky Samuelovy; dále pak Debory, Rút, Judit, Ester a mnohých dalších žen. S Marií po dlouhém čekání na splnění zaslíbení přichází plnost času a uskutečňuje se nový plán spásy.

Neposkvrněné početí (čl. 490-493)

Anděl Gabriel Marii při zvěstování zdravil jako „milostiplnou“ (Lk 1,28). Církev si během staletí uvědomila, že Maria, plná Boží milosti, byla vykoupena už od svého početí. O tom mluví dogma o Neposkvrněném Početí, které vyhlásil roku 1854 papež Pius IX.

Mariino božské mateřství a panenství (čl. 495-501)

Ještě před narozením svého Syna je Maria Alžbětou z vnuknutí Ducha svatého pozdravena jako „matka mého Pána“ (Lk 1,43). Vždyť ten, kterého počala z Ducha svatého, a který se stal skutečně jejím synem, není nikdo jiný než věčný Syn Otce. Církev vyznává, že Maria je skutečně Bohorodička, jak to prohlásil výše zmíněný koncil v Efesu (r. 431).

V tom, že byl Ježíš počat „bez mužského semene, působením Ducha svatého“, tedy skrze panenství početí, vidí církevní Otcové znamení, že jde opravdu o Božího Syna, který přišel v lidském těle.

Víra v panenství početí Ježíše narazila v počátcích církve (i dnes se s tímto můžeme setkat) na prudký odpor, posměch nebo nepochopení od židů i pohanů. Tato víra tedy nebyla nijak motivována pohanským bájeslovím nebo nějakým přizpůsobením dobovým názorům. Přijetí této skutečnosti je možné jen cestou víry.

Protestanté namítají, že Písmo mluví o Ježíšových bratrích a sestřích. Tato místa církev vždy chápala tak, že se tím neoznačují další děti Panny Marie: vždyť Jakub a Josef, „Ježíšovi příbuzní“ (Mt 13,55), jsou syny Marie, Kristovy učednice, která je příznačně určena jako „druhá Marie“ (Mt 28,1). Jde o Ježíšovy nejbližší příbuzné (bratrance, synovce...), kteří byli v biblické mluvě běžně označováni za „bratry“. I Abrahám nazývá Lota svým synem nebo bratrem, i když ve skutečnosti byl jeho synovcem (srov. Gn 13,8; 14,16; 29,15 atd.).

Další paragrafy této části Vyznání víry se týkají Ježíšova života, kterými se nyní nebudeme zabývat a necháme si je na později pro příští seriál.

Pro prohloubení pravd víry týkajících se Krista doporučuji knihu Ctirada V. Pospíšila: Ježíš z Nazareta, Pán a Spasitel

V našem příštím zamyšlení se seznámíme s další částí Vyznání víry, která se týká vrcholu Ježíšova života: ... trpěl pod Ponciem Pilátem, ukřižován umřel i pohřben jest.

*Těším se na příště
Petr Martínek*

Prameny:
Katechismus katolické církve (KKC)

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

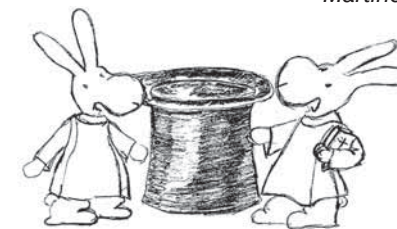
*V dnešní rubrice Lidé naší farnosti vám přiblížíme našeho správce farního webu – **PETRA MARTÍNKU**. Je to náš dlouholetý farník, přistěhovalec, redaktor farního časopisu Cesta, kde tradičně okupuje rubriku Vzděláváme se, v níž se snaží již nějaký ten pátek o „náboženství pro dospělé“, jak sám s oblibou říká. V tomto rozhovoru vystupuje ve dvojroli – doufám, že si jej užijete jako já...*

Martínek Petr

Martínek Petr (MP): Vim o tobě, že u nás v Bojanovicích jsi už několik let a pocházíš z dálného severu. Jak se ti tady žije?

Petr Martínek (PM): Tož, už sem se bál, že sa nezeptáš. (smích) Já si zvykám celkem snadno. Po jižní Moravě jsem „pokukoval“ už od střední školy, kdy jsem se seznámil s mládeží z Buchlovic a jezdil jsem za nimi celkem často. Je pravda, že jsem se posunul z Bohumína ještě níže, což mi vyhovuje, protože mám rád teplo...

Zpočátku jsem myslel, že žít na vesnici bude „trochu nuda“, ale pak jsem byl překva-

pený, co se tu všechno děje – folklór, církevní akce, koncerty apod.

Dalším překvapením bylo, že bojanovské „I“ je vlastně skoro totožné s polským „I“, což mi taky navozuje domácké prostředí.

MP: Vidím, že jsi už „smířený“ s rolí vesničana, jak ses dostal do Bojanovic?

PM: Do Bojanovic jsem se dostal kvůli své ženě Hance, ale než jsme se s Hankou vzali, tak jsem se už znal z Olomouce s Alčou a Martinem Sládkovými. Alču jsem potkával na fakultě a Martin tam byl na civilce. Oba móóóo zdravím...

Samozřejmě nejvíc mi pomáhají přátelé – spolčo manželů a taky Pánský klub. To je taková parta – čtyř tatíků, výhradně přespolňáků, kdy se snažíme pravidelně setkávat a „vzájemně se podporovat a snášet břímě přístěhovalectví“. (citace ze Stanov)

MP: To zní zajímavě, můžeš to rozvést?

PM: Tak zajímavé to je, ale myslím, že bychom se měli vrátit k původnímu tématu rozhovoru – farním stránkám. O Pánském klubu se můžeme pobavit i jindy... (trochu netrpělivě)

MP: Dobře, necháme to na jindy. Jak dlouho se farními stránkami zabýváš?

PM: Farní stránky založil Kuba Esterka a já bych mu za jeho snahu a úsilí chtěl moc poděkovat, protože já na něj jen navazuju a rozvíjím. Poté, co se Kuba odstěhoval do Prahy a asi i nestíhal „chytat“, co se tady děje, přišel za mnou o. Petr, jestli bych se toho nechtěl chopit. To bylo někdy před dvěma lety.

MP: Měl jsi s tím zkušenosti? Prozradím, že k počítačům nemáš vyloženě odpor...

PM: (smích) To tedy fakt ne. Zkušenosti jsem neměl prakticky žádné. Kuba mi poslal přístupové údaje a po telefonu mi předal pár dobrých rad. Jinak jsem se to snažil naučit sám, ono to ani jinak moc nešlo... Ale mé původní plány se nepodařilo splnit, zvládl jsem to asi tak na 50%.

MP: Na začátečníka taky dobré. Co všechno jsi chtěl udělat s webem a co se tedy nepodařilo?

PM: Díky. V první řadě jsem chtěl najít vhodnou podobu stránek a na základě ní předělat rubriky. Což se doufám povedlo. Některé rubriky jsem založil nové (Boží slovo, Bohoslužby atd.), některé jsem přeskupil (hlavně do rubriky Farnost).

Mým největším cílem bylo, a můžu říct, že to se podařilo jako snad jediné na 100%, aby Farní listy (kdysi Ohlášky) byly na webu ještě před desátou mší sv. Samozřejmě pokud je do té doby mám v mailu... (smích)

Podobu stránek jsem hodně diskutoval s o. Petrem, přáteli, inspiroval jsem se jinými weby – díky práci jsem na internetu prakticky pořád...

Neúspěchem je pro mě to, že jsem doteď nepronikl do tajů CSS (speciální jazyk pro tvorbu webu – pozn. red.). Nemám tolik času, co bych tomu chtěl věnovat.

Některé rubriky stále čekají na novou podobu – třeba Farnost. Jednu rubriku (Co se děje) jsem pozastavil, protože jsem ji nestíhal aktualizovat (z časových důvodů nemůžu být všude..) a bylo mi trapné mít tam poslední záznamy i půl roku staré. Měl jsem v plánu, že to bude takové Prožili jsme, jak to známe z Cesty. Bohužel, asi to chce nějakého jiného nebo jiné nadšence, kteří to budou chystat a já to na web přidám. Tož, kdyby negdo měl čas, ať sa přihlásí...:-)

MP: Můžeš nám víc přiblížit, co obnáší taková správa webu?

PM: Není to naštěstí tak technicky náročné – protože se to dělá ve speciálním webovém rozhraní, kam se přihlásím a můžu jednotlivé rubriky upravovat v editoru, který trochu připomíná Word. Je to ale hlavně náročné na čas. Někdy ten editor dělá věci, které to

komplikují – hlavně vyladit formátování textu je někdy složité až hrůza...

Znalost CCS by to výrazně ulehčila, ale to bohužel neumím - snad až v důchodu (smích).

Když jsem připravoval novou podobu stránek, tak to bylo náročné i časově – stanovit si, co by lidi zajímalo. Trávil jsem nad tím hodně času a rodina to samozřejmě ne vždy brala libě. Takže jim děkuju, že to vydrželi.

MP: Mluvíš o časové náročnosti. Kolik času ti to zabere teď, když to máš už odladěné?

PM: Základ snad už odladěný mám. Rád bych, aby stránky byly živější. Dřív jsem se to snažil řešit anketami, ale nápady došly.

Zpátky k otázce – v současné době aktualizace rubrik Farních listů, Božího slova a taky Vezmi a čti zabere necelou hodinku v sobotu nebo spíš v neděli. Pak během týdne se snažím procházet Vzkazy, ale ne vždy se to podaří.

MP: Co pro tebe bylo nejnáročnější?

PM: Samozřejmě začátky. Měl jsem hlavu plnou plánů – jak to teď bude ještě víc krásné a úžasné... Jak jsem řekl, ne vše se podařilo naplnit. Další věc, s níž se někdy potýkám, je kritika, s tou člověk ale musí počítat. O to víc potěší, když vám to někdo pochválí. Pak si člověk řekne, že to přece jen není marné a vlíje mu to do žil novou krev.

MP: Na co se můžeme v nejbližší době těšit?

PM: Asi tě zklamu, moc toho nechystám. Snad jen, že v dohledné době přibude přehled pravidelných farních akcí nejspíš v rubrice Farnost. Chtěl bych poděkovat jednomu nejmenovanému „tiskovému“ farníkovi za podnět. Inu bez dobrých přispěvovatelů a nápadů od lidí se to neobejde. A můžu mít

taky nějakou otázku? (potutelný úsměv) MP: Překvapils mě, ale můžeš – jen dvě.

PM: Jak ses dostal ty k Cestě?

Asi podobně jako ty ke stránkám. (smích) Taky byl za mnou o. Petr, protože věděl, že bych se chtěl nějak zapojit, tak jsem nakonec kývl. Nastoupil jsem s novou generací redaktorů (Boženka B., Mirka Č. Hanka M. a Alča T. – jsem tam požehnaný mezi ženami ☺) a můžu říct, že máme v porovnání s jinými farními časopisy hodně vysokou laťku – což už nám před lety potvrdili i z biskupství.

PM: Na co se můžeme těšit ve tvé domovské rubrice Vzděláváme se?

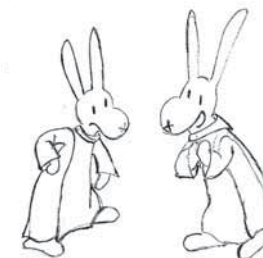
MP: Zatím nic nového, ještě nějaký ten rok bude Vyznání víry a pak uvidíme – mám pár nápadů, ale to bych zatím nechtěl zveřejňovat. Ale před nedávnem jsem zjistil, že tuhle rubriku připravuju už skoro 8 let. Takže děkuju všem, co ji alespoň jednou četli – já ji v Cestě totiž nečtu vůbec (hurónský smích). Ale jestli chceš, můžeš předešlé články z této rubriky dát na web.

PM: Ještě se chci zeptat na...

MP: ...zaklapl notebook...

Děkuji našemu časově vytíženému farníkovi, správci stránek, redaktorovi a přespolňákovi, že si udělal čas a zodpověděl mi pár otázek.

Petr Martínek alias Martínek Petr

Když je kázání kněze o pár minut delší než obvykle, řeknou lidé: „Je únavný.“
 Když je krátké: „Nedal si s tím práci.“
 Když mluví hlasitě: „Jeden by z něho ohluchl.“
 Když mluví středně silně: „Člověk mu nerozumí ani slovo.“
 Když není doma: „Pořád někde lítá.“
 Když je doma: „Je pecivál.“
 Když navštěvuje své farníky: „Nikdy není doma k zastížení.“
 Když je na faře: „Nikdy za nikým nezajde.“
 Když mluví o penězích: „Trochu moc si na ně potrpí.“
 Když o nich nemluví: „Nikdo neví, co s nimi dělá.“
 Když je dobrý organizátor: „Dělá trochu moc věcí najednou.“
 Když není: „Farnost je mrtvá.“
 Když dlouho zpovídá: „Je moc zvědavý.“
 Když zpovídá krátce: „Nechce nikomu naslouchat.“
 Když jeho mše začíná včas: „Hodinky mu jdou dopředu.“
 Když začne o minutu později: „Nikdy nezačíná včas.“
 Když je mladý: „Nemá žádné zkušenosti.“
 Když je starý: „Měl by jít do důchodu.“
 A když zemře: „**Nikdo ho nikdy nemůže nahradit.**“

Podle J. A. Feehana

CHCEME NA TOMTO MÍSTĚ
 PODĚKOVAT NAŠEMU KNĚZI
 O. PETROVI
 ZA JEHO STÁLOST V NELEHKÉ
 SLUŽBĚ NAŠÍ FARNOSTI;
 PODĚKOVAT ZA VŠECHNO,
 CO PRO NÁS DĚLÁ.
 A PŘEJEME JEMU I SOBĚ,
 AŽ NÁM VYDRŽÍ...!:-)

za farníky RR

DOVOLENÁ

Po setkání s jedním farním společenstvím na druhém konci hrabství si svatý Lynas povídal nad šálkem čaje s členy tamní kongregace. Jedna dáma při tom omlouvala jejich nepřítomného faráře: „Je na dovolené,“ vysvětlovala, „ale podle nás je pryč už děsně dlouho!“

„Nestěžujte si, má drahá,“ utěšoval ji svatý Lynas. „Jestli je dobrý, tak si dlouhou dovolenou právem zaslouží. A jestli není, tak si ji zasloužíte vy.“

(Z knihy Lynasovy úsměvy)

OMLUVA

Stává se, že se hádáme, vztekáme, křičíme. Bohužel, ne vždy bráníme správnou věc a ne vždy křičíme kulturně. Občas nekontrolovaně ventilujeme svou zlost, zklamání, napětí. Stává se, že impulsivně kompenzujeme své rozčarování, pocit, že jsme využíváni či nedoceněni. Výbuch může být tak prudký, že nemáme čas ani přemýšlet nad slovy, letícími z našich úst, občas si je ani nepamätujeme. Bohužel, co vykřikneme nebo zasyčíme v těchto situacích, může být urážlivé, zlomyslné, ironické, může obsahovat nespravedlivé závěry: „ty vždycky...“, „ty nikdy...“. Naši blízcí se pak obvykle cítí dotčeni, ukřivdění, odtahují se od nás a nemají chuť se bavit nebo nám odpovídají podobně agresivně. Dá se tento samospád události přerušit? Ovšem, potřebujeme však chvíli na zklidnění emocí, abychom opustili bitevní pole. „Lituji, že jsem se unáhčila. Za chvíli, ať vychladnu, chci si s tebou promluvit.“ „Stydím se, že jsem na tebe tak křičel. Přišel jsem z práce vyčerpaný a neovládl jsem se.“ „Omlouvám se, že jsem zareagovala tak prudce, ale jsem unavená a mám menší výdrž.“ „Nechal jsem se vyprovokovat, nechtěl jsem tohleto říct. Nemyslím si to, promiň.“

Úmyslně popisují obvyklou, každodenní domácí situaci, kdy dochází ke zkratu. Umění snížit napětí pojmenováním toho, co se ve mně děje, je tak důležité proto, že nedovoluje hromadění výčitek a zlosti. Omluva za nevhodné chování (kterého se dopouští každý člověk, protože nikdo není dokonalý) je v podstatě převzetím odpovědnosti za ně; výrazným signálem, že si uvědomuji následky toho, co dělám, a informací, že v jistých mezích jsem připraven(a) změnit své chování.

Děti jsou a budou bezděčnými svědky hádek v rodině; je dobré, aby také slyšely slova omluvy, které si dospělí navzájem říkají. Díky tomu se

dovídají, že lze vyjít se ctí i z velmi těžkých situací. Děti by také měly dostat krátké vysvětlení toho, co se děje: „Máma s tátou se teď hádají. Potřebujeme asi hodinu, abychom se dohodli.“ Takto děti dostanou informaci, že rodiče se snaží hádku zvládat, a jak jsem už dříve napsala, korektní hádka může být cestou ke hlubšímu vzájemnému porozumění.

Abychom se srdce druhé osoby pohnulo, musíme povědět, co v nás děje, když jsme byli uraženi: „Dotklo se mně, co jsi řekla.“ „Když říkáš, že jsem hloupá, nemám chuť se s tebou bavit.“ „Dotklo se mě, že mi připisuješ celou vinu za špatné chování našich dětí“, „Cítím se nespravedlivě obviněný“.

Dělat, že se nic nestalo, neukázat, že se cítíme dotčeni a zraněni, je skrýváním pravdy, nedávající druhé straně šanci vidět následky jednání. Omluva může být školou dospělého chování pro nás i naše děti.

Jolanta Bassistowa

STÁVÁ SE I V NEJLEPŠÍCH RODINÁCH

Ty vždycky začneš...

Vzali se před čtyřiceti lety v Chicagu. Úředník Jack Smith a jedno mladé děvče. K první hádce došlo při svatbě. Když měli sepsat protokol, sáhl Jack jako první po nabídnutém peru, a ona se domnívala, že nejprve se měla podepsat žena.

Když přišli domů, pohádali se podruhé, totiž o to, kdo ten spor začal. Když spor vyvrcholil, zvolala: „Ty vždycky začneš - s tebou si asi užiju!“ To jej trochu zamrzelo, ale spolklo to, usmál se a řekl: „Dobrá, už se dnes nebudeme hádat. Založíme si zvláštní sešit a budeme si

tam zapisovat každou hádku a taky, z čeho vznikla.“

A tak to také udělali. Pohádali se, někdy dokonce tekly slzy a padla tvrdá slova, ale koneckonců se měli přece rádi, nakonec se usmířili a napsali zápis o ukončeném sporu. Vydrželi to tak celých čtyřicet let a za celou dobu žádná hádka nedokázala zbourat jejich manželské štěstí. A po čtyřiceti letech se objevil v jedněch chikagských novinách článek o podivuhodném registru manželských hádek.

< Za čtyřicet let se 6 117x pohádali >

Pan a paní Smithovi se za čtyřicet let svého manželského soužití pohádali: 1 879x protože jídlo nebylo včas hotovo nebo nebylo chutné; 1 430x protože ona chtěla od něho peníze nebo chybělo peněz v domácím rozpočtu;

687x protože ona rozmazlovala děti; 611x protože on příliš rozmazloval děti; 564x protože on byl škodolibý; 499x protože jeden nebo druhý zapomněl večer zhasnout světlo; 307x protože on přišel pozdě domů; 84x protože on příliš kouřil; 51x protože ona se začala bezdůvodně hádat; 56x se pohádali kvůli příbuzným atd.

Tato statistika není jen kuriózní, ale ukazuje, jak to vypadá v jednom šťastném manželství: tahanice pro nic za nic. Vzruchy kvůli maličkostem, ale pak vždy nastane okamžik, kdy se opět vyjasní. Oba dělali chyby, ale za všemi těmi hněvy bylo vidět jedno: opravdovou lásku a navzdory všemu opravdové štěstí a vzájemnost - správné manželství.

V čem to spočívá? Dokázali si navzájem odpouštět.

Leopold Černý

ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY

FARNÍ RADA SE LETOS SEŠLA DNE 18. KVĚTNA

Byly projednány a vyhodnoceny následující body:

Hlavním bodem bylo projednání několika nabídek ohledně vybudování nové topné jednotky, jak již bylo zmíněno v minulém čísle Cesty. Pan Ing. Janeček členy rady podrobně seznámil s vypracovaným projektem a po oslovení několika firem pro realizaci projektu taktéž s výsledky jejich nabídek. Bylo osloveno celkem 10 firem. Po následných jednáních byly s ohledem na kvalitu a na cenu vybrány dvě. Po zvážení všech skutečností byla farní radou vybrána jedna z nich, se kterou ještě proběhne jednání.

Z dalších projednaných bodů uvádíme:

- Prověřena přibližná cena opravy Pomníku padlých případně i sochy sv. Anny. Na opravu by bylo potřeba asi 50 tis. Kč. Bude řešeno dle finančních možností.
- Proběhla kontrola kapliček, Božích muk a obrázků svatých v polích a při cestách,

ze které vyplynula nutnost opravy obrázků sv. Petra a Pavla, Krista Pána v obilí, tzv. „Pomáhej Pán Bůh“ a sv. Cyrila a Metoděje u Myslivny.

Seznámení s termíny akcí v nadcházejících měsících:

- 6. - 10. 7. - Charismatická konference
- 17. 7. - hody v Josefově
- 23. 7. - pouť na sv. Hostýn
- 24. - 30. 7. - Roháče devátáci
- 21. - 26. 8. - ministrantský výlet
- 10. 9. - pouť do Žarošic

PODĚKOVÁNÍ:

Děkujeme panu Ing. B. Janečkovi a panu J. Jordánovi za obětavou a časově náročnou práci ohledně zjišťování kontaktů, vyřizování korespondence a jednání s potenciálními dodavateli topné jednotky.

Hana Maděryčová

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

**Gina McKinnonová: Pomóóoc! Měním se ve svou matku (V)
Nakl.Fragmant 173 stran
Vtipně napsaná kniha o matkách, dcerách a krizi středního věku.**

Nikdy nebudu stejná jako moje matka! Ha ha ha...Je jedno, že všechny peskujeme kvůli nepořádku, že si připadáme nedocenené a unavené, že nesnášíme rodinné sešlosti, které nás stojí spoustu nervů a práce...atd. Odměnou nám je poznání, že koloběh života se nezastavil, že jsme navázaly na odkaz svých matek a ty zase na odkaz všech generací matek před námi. Změnu neberme jako prohru, ale jako vítězství a utěšujeme se škodolibou jistotou, že totéž jednou potká i naši pubertální, vzpurnou (a rádoby tolik odlišnou) dceru.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

**Mirko Pašek: Nesmrtelný kovboj (MD)
Albatros 325 stran**

Stanley Fort, syn českého přistěhovalce Stanislava Fořta, zatouží jako mladíků v jeho věku

po pestrém životě v prérii a za svým snem se vypraví z průmyslového města Chicaga napříč Spojenými státy až do Oklahomy. Skutečně se mu podaří dostat vytoužené místo, ale záhy shledává, že k tomu, být kovbojem, zdaleka nestačí jen udržet se v sedle. Na obrovské farmě, kde pracuje, pozná každodenní pernou dřinu tohoto romantického povolání, prožívá radosti i žal, stává se svědkem podvodů a objevuje, že spravedlnost je pojem velice relativní...

**Papež Jan Pavel II. 1920 -2005 (VK)
BBC Worldwide Ltd. 59 minut, český dialog**

U příležitosti úmrtí papeže Jana Pavla II. vydala BBC mimořádnou pamětní VHS věnovanou životnímu příběhu muže, který déle než 27 let jako hlava katolické církve významně ovlivňoval dění na celém světě. Na svých častých zahraničních cestách šířil poselství míru a usmíření a stal se osobností, která ztělesňovala touhu po znovuoživení tradičních křesťanských hodnot.

Naši devátáci po „vycházkové“ mši sv., která za ně byla sloužena 5. června

LETOŠNÍ MÁJOVÉ POBOŽNOSTI

AVE MARIA

NAD SHON A HLUK
TY NEDOTKNUTA STOJÍŠ
S BĚLOSTNOU RŮŽÍ
LÉTA U NOHOU!
SVÝM BOLEM ČISTÝM
BOLEST NAŠÍ HOJÍŠ,
KDYŽ LIDÉ POMOCI
NÁM NEMOHOU...
JSI NAŠE MATKA
MY VŠICHNI DĚTI TVOJE,
Ó, MARIA, BUĎ S NÁMI
V KAŽDÝ ČAS!

Některé z letošních májových pobožností se konaly u kapličky na farní zahradě

Cestička

DĚTI Z MAJÁKU

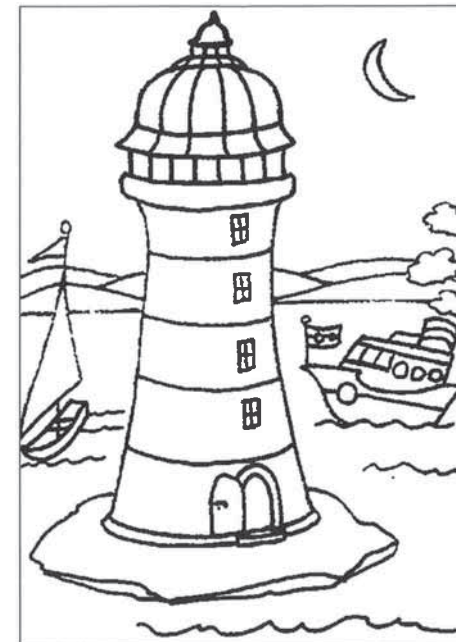
Na jednom skalnatém úseku stál maják. Lidé ho postavili, aby každou noc svítil na cestu lodím, které pluly kolem. Světlo majáku v pravidelných intervalech vrhalo paprsky do všech stran přesně podle toho, jak se kolem světla otáčelo velké zrcadlo. Maják nikdy nikoho nezklamal. Světlem ve věži varoval lodě, aby nenajely na nebezpečná skaliska. Námořníci, kteří tudy proplouvali na svých lodích, dobře světelnému signálu rozuměli. Jen díky světlu z majáku se bezpečně dostali do přístavu. V létě i v zimě, za každého počasí, maják věrně sloužil. Světlo nezhasinalo ani za tichých hvězdnatých nocí, ani za bouře a silného vlnobití. I v nejhorším počasí se mohli námořníci na světlo spolehnout.

Maják ze všech stran obklopovalo moře. Břeh pevniny byl od ostrůvku vzdálen asi jeden kilometr. A protože bez lidí by maják nesvítil, bydlel na něm muž, který se staral o světlo. Bydlel zde se svou ženou, synem Tomem a dcerou Lucii. Život byl trochu odlišný od života lidí na pevnině. Na nákupy zajížděl tatínek s maminkou jednou za čtrnáct dní malou loďkou a maminka se starala nejen o domácnost, ale také učila své děti všemu, čemu se ostatní děti učí ve škole. Děti totiž nemohly jezdit každý den do školy. Obzvláště když přišel čas podzimních a zimních bouří, děti celé dny nevytáhly paty z domu. A tak zatímco venku pršelo a o útesy se rozbíjely divoké vlny, maminka u hořícího krbu učila děti podle přesného učebního plánu, který pro ně vypracoval ředitel školy na pevnině. Tatínkovi začínala práce za soumraku. Vystoupil po úzkých schodech skoro až na vrcholek, zapálil lampu a spustil otáčení zrcadla. Dělal to tak každý den, už víc než patnáct let.

Když jednou vystupoval po schodech nahoru k veliké lampě, náhle, z ničeho nic se mu udělalo nevolno. Nemohl dál. Jen s velkou námahou se mu podařilo sejít dolů. Z posledních sil otevřel dveře do pokoje, kde právě maminka chystala večeři, a dopotácel se ke křeslu.

„Není mi dobře,“ vypravil ze sebe a ještě zašeptal: „Pít!“

Maminka přiskočila ke křeslu. Chytila tatínka za ruku a vykřikla: „Co se děje?“ Byla celá vyděšená. Tak ztrápeného ještě nikdy tatínka neviděla. Pokoušela se nahmatat mu tep, který byl sotva znatelný. Tom a Lucie uslyšeli maminčin výkřik. Vběhli do pokoje, kde se maminka skláněla nad tatínkem.

„Co budeme dělat?“ starala se Lucie. „Co teď navečer můžeme v tak hrozném počasí dělat?“ opakovala maminka. „Nezbývá nám nic jiného než počkat do rána. Snad se do té doby počasí umoudří a nám se podaří dopravit tatínka k lékaři.“

Tatínek začal klidněji dýchat a také ve tváři už nebyl tak bledý.

„Tome, musíš rychle nahoru rozsvítit světlo. „Půjdu s tebou,“ nabídla se Lucie. „Tak pojď,“ řekl Tom jen tak, jakoby nic, ale ve skutečnosti byl moc rád, že s ním Lucie půjde nahoru. V noci se nahoře ve věži trochu bál.

Oba opatrně vystoupili po úzkém schodišti nahoru ke světlu. Venku byla tma a hustě pršelo. Těžké mraky každou chvíli zakryly bledý měsíc a kdesi dole narážely velké vlny na skálu a s hukotem se rozstříkávaly zpátky do moře. Dětem se podařilo rozsvítit světlo majáku, nedokázaly však spustit otáčení zrcadla. Silné světlo tak zářilo jen směrem k pevnině a z moře nebylo vidět.

„Umiš spustit stroj, který otáčí zrcadlem?“ zeptala se Lucie. Tom jí sotva rozuměl přes hukot větru a bubnování deště na okenní tabule.

„Zkusím to, ale nevím, zda se mi to podaří,“ řekl nejistě Tom. Mnohokrát už pozoroval tatínka, jak opravuje stroj a jak ho uvádí do chodu. Myslel si, že to zvládne také. Brzy však zjistil, že to sám nedokáže.

„Co budeme dělat?“ ptala se bezradně Lucie. „Mám nápad!“ vykřikl najednou Tom. Vzpomněl si, že se dá zrcadlo otáčet ručně – klikou. „No jasně, budeme točit klikou!“ radoval se Tom. „Otáčet klikou? Víš jak je to těžké? A nezapomeň, že máme před sebou celou noc,“ řekla Lucie.

Tom se však nenechal jen tak odradit: Zkusíme to. Uvidíš, určitě se nám to podaří.“ Začali společně točit velkou železnou klikou. Zprvu to šlo velmi ztěžka, ale pak se zrcadlo začalo otáčet kolem světla docela pravidelně. Dětem

se ulevilo. Teď už lodě světlo uvidí. Ovšem byl ale teprve večer a děti čekala dlouhá noc plná monotónní a tvrdé práce. Točily klikou jednu hodinu, dvě hodiny, tři hodiny... Žádná noc jim nepřípadala tak dlouhá jako tato. Každá minuta se vlekla jako hodina. Byli už tak unaveni, že jim při otáčení klikou stékaly samou bolestí slzy po tvářích. Venku stále zuřila bouře. Maminka se starala o nemocného tatínka a také ani ona se nemohla dočkat rána. Děti stále točily klikou. Už, už se zdálo, že nevydrží, ale v tu chvíli se na východě objevily ranní červánky. Dočkaly se rána! Práce skončila. Světlo z majáku ozářilo cestu několika lodím, které musely bez ohledu na počasí proplout kolem. Teprve mnohem později se námořníci dověděli, kdo se tenkrát v noci postaral o jejich bezpečnou plavbu.

*Z knihy
Příběhy na dobrou noc*

Ahoj kluci a děvčata,

jako Tom a Lucie udržovali za dlouhé temné a bouřlivé noci světlo majáku, tak si Pán Bůh přeje, aby všechny jeho děti šířily světlo jeho lásky. Často kolem nás procházejí lidé, kteří potřebují pomoc. Prostě potřebují posvítit na cestu. Jak? Tím, že jim nabídneme třeba pomoc, přátelství nebo jen úsměv.

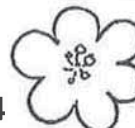
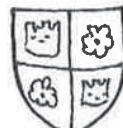

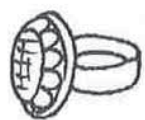

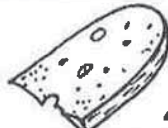
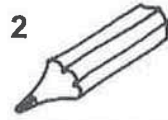

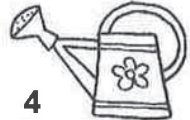

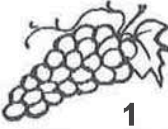

Někdy se i vám může zdát, že se vám nic nedaří. Pro nás je takovým světlem majáku Bůh. Ten nám ukazuje správnou cestu. Pokud je naše srdce upřeno na Něho, neměli bychom nikdy zabloudit.

Přejeme vám pěkné prožití prázdnin, ať na svých cestách potkáte spoustu dobrých kamarádů. A věřte, že po deštivých dnech vyjde zase slunce. ☺

O PRÁZDNINÁCH

Když se blíží dny volna, těšíme se, že budeme mít čas na to, co jsme nestihli během školního roku. O prázdninách můžeme objevit mnoho krásných věcí a získat nové zážitky. Neměli bychom přitom zapomenout na modlitbu, protože... (viz tajenku obrázkové doplňovačky).

Pojmenuj správně obrázky. Číslo u obrázku ti udává, kolikáté písmeno máš vybrat, abys získal tajenku, která se čte zleva doprava po řádcích.

3 	2 	 1	2
 2	4 	 3	4
7 	2 	1 	3
 1	3 	 4	2
 1	4 	3 	4
3 	 1	3 	 1

Tajenka: _____

PRO ZASMÁNÍ - PERLIČKY Z HODIN NÁBOŽENSTVÍ

„Děti, jaké známe Boží vlastnosti?“
Následuje chvíle ticha, a tak katecheta napovídá:

„Když Bůh všechno může, jak tomu říkáme?“ „Je všemohoucí!“

„A když všechno ví?“ „Vševědoucí!“
A když všude je?“ „Tak je všudybyl!“

„Král stojí hodně vysoko,“ vysvětluje kněz v hodině náboženství. „A přece je někdo, kdo je vyšší?“ „Eso!“ vykřikne Pavel.

„Izraelité byli na poušti nespokojeni. Chyběl jim chléb, maso i voda. Stále reptali proti Hospodinu. Co Bůh na to? Jak reagoval?“
„Dal jim za trest Desatero!“

„Jaké úkoly má biskup?“ „Psát ty oběžníky, co se čtou v kostele a nosit mitru.“

„Jako obětní dary přinášíme chléb a víno. Do vína pak kněz při obětování přilije trochu vody.“

Přihlásí se chlapec z jižní Moravy: „Pani katechetko, a nešlo by to, že by pan farář vzal zrovna druhák, a potom už nemusel vodu do vína přilévat?“

„Co se stalo s tvou duší, když jsi byl pokřtěn?“ „Byla mokrá.“

„Pani katechetko, kolik tak mohl vážit Ježíš, když se narodil?“ „Nevím, ale to snad není tak...“ „Já vím kolik! Tři kila! Kilo Otec, kilo Syn a kilo Duch svatý!“

„Děti, co musíme udělat, aby nám byly odpuštěny hříchy?“

Děti jmenují a jmenují, co všechno musíme udělat. Pak se přihlásí Janička a říká: „Ještě musíme ty hříchy vykonat!“

PRÁZDNINOVÁ MODLITBA

PANE, DEJ, AŽ MÁM DNES SÍLU
VNÁŠET POKOJ
MEZI KAMARÁDY A KAMARÁDKY.
VÍM, ŽE JE DNES DOST HRÍCHŮ
MEZI NÁMI.
VÍM TAKÉ, KOLIKRÁT ZA DEN
JE TŘEBA ODPUŠTĚNÍ.
POMOZ MI, AŽ DNES NEJSEM
PŘÍČINOU HÁDEK
A NEPOKAZÍM ŽÁDNOU HRU.
PROSÍM TĚ TAKÉ ZA TY,
KTERÉ TĚ ZA ODPUŠTĚNÍ NEPROSÍ,
ABY I ONI DOŠLI U TEBE MILOSRDENSTVÍ.

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice